

La Centenarul înființării Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române

Alexandru Porțeanu*

În ziua de 4 februarie 1925, Sinodul Bisericii Ortodoxe Române a hotărât înființarea Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române.

În istoriografia domeniului s-a observat mai puțin faptul că acest eveniment era unul dintre *efectele importante ale Marii Uniri* a românilor din 1918.

La finele anului 1918 episcopul Miron Cristea al Caransebeșului a fost ales ca Mitropolit Primat. Alegerea ca Mitropolit Primat a unui episcop din Transilvania simboliza unitatea națională și spirituală a românilor.

Funcția de Mitropolit Primat în fruntea unei biserici naționale era insuficientă. Mitropolitul Moldovei, Pimen Georgescu, a propus Sinodului înființarea Patriarhiei. Aceasta a fost hotărâtă la 4 februarie 1925. Mitropolitul Primat devenea astfel primul Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

Actul de înființare a fost comunicat Guvernului României, care a emis proiectul de lege, votat de Cameră și Senat (12 și 17 februarie 1925). Legea a fost promulgată de Regele Ferdinand I la 23 februarie 1925 și publicată în Monitorul Oficial la 25 februarie 1925.

Patriarhia Ecumenică (Vasile al III-lea) a transmis *Tomosul* pentru recunoașterea Patriarhiei Române de către celelalte Biserici Ortodoxe Autocefale, la 30 iulie 1925. Activitatea pentru înființarea Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române

a fost deosebit de intensă și extinsă, rezultatele sale fiind rodnice.

Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române a fost desigur și a rămas mult mai mult decât o entitate administrativă, ea fiind un exponent al Unității Naționale a poporului român.

Rolul esențial al Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române a fost și a rămas acela al cultivării religiozității și conștiinței religioase a românilor ortodocși.

Urmașii lui Miron Cristea în scaunul Patriarhal au fost Nicodim Munteanu (1939–1948), Justinian Marina (1948–1977), Iustin Moisescu (1977–1986), Teoctist Arăpașu (1986–2007), Daniel Ciobotea (din 2007).

Patriarhul Daniel subliniază faptul că „Centenarul Patriarhiei Române este un moment de mare bucurie și de recunoștință pentru toți românii ortodocși, un prilej de întărire în credință și de aducere aminte a celor care, prin iubirea lor jertfelnică, ne-au lăsat o mărturisire și o moștenire infinită”.

În concluzie, Patriarhia Bisericii Ortodoxe Române a îndeplinit și îndeplinește o importantă funcție socială, morală, culturală în istoria modernă și contemporană a României.

*Profesor universitar dr.